

Een waardig einde

T.M. Payne bij Boekerij:

Begraaf je verleden
Een waardig einde

T.M. Payne

Een waardig einde

Een dubbele moord. Een vermist lichaam.
Een schokkende dood.

Vertaald door Nuanxed – Caspar Wijers

ISBN 978-90-492-1335-0
ISBN 978-94-023-3026-7 (e-book)
ISBN 978-90-492-1501-9 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *This Ends Now*
Vertaling: © Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv
Vertaald door Nuanxed – Caspar Wijers
Omslagbeeld en -ontwerp: Amazon,
bewerkt door DPS Design & Prepress Studio
Zetwerk: Crius Group

© 2024 by T.M. Payne
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Susie
Dansend door dit leven met mij

Het water stijgt, donker en koud
Hier zal ik sterven, ik word niet oud
Ik adem nog een keer, waardoor mijn dood wordt bezegeld
Ik zal dood zijn voordat het verhaal is verteld

Dit eindigt nu, hoorde ik je zeggen
En nu begrijp ik het
Als je je afwendt en gaat spelen
Met de toeschouwer in het zand

PROLOOG

Heden

Vrijdag 2 november 2007

Restaurant The 180, Liverpool

Godfrey Stillman trok de stoel naar achteren zodat zijn vrouw, Martha, kon gaan zitten. Ze had de hele weg naar het restaurant geklaagd, en hij moest zich inhouden om niet zijn handen om haar magere nek te leggen en te knijpen. Een klein beetje maar.

‘Het is hier ijskoud, Godfrey. Ik voel dat ik weer zo’n aanval krijg. Probeer je me soms te vermoorden?’

‘Tuurlijk niet, schat.’ Hoewel ‘natuurlijk wel’ door zijn hoofd schoot voordat hij uitlegde dat hij voor haar verjaardag weleens iets nieuws wilde proberen. The 180 was een blits restaurant met dakterras dat uitkeek over Liverpool. Een bijzondere plek die – zoals de naam al suggereerde – 180 voet hoog was, met een uitzicht van 180 graden over de stad. In de zomer konden bezoekers er genieten van de zonsondergang, en in de koudere maanden werd het restaurant omgetoverd tot een winterwonderland, omgeven door de glinsterende lichten van Liverpool.

‘Ik moet wel mijn jas aanhouden,’ zeurde Martha. ‘Kunnen we niet binnen zitten?’

‘Het is een dakterrasrestaurant, Martha. Er zijn geen zitplaatsen binnen. Dat is juist het hele idee.’ Godfrey zuchtte en tuurde naar haar over de rand van zijn bril.

‘Het is erg hoog. Ik hoop dat ik geen hoogtevrees krijg.’ Martha keek nerveus over de lage glazen afscheiding en huiverde veel te teatraal.

‘Ik dacht dat je door de lange liftrit wel begreep dat we behoorlijk hoog zouden zitten.’ Godfrey zette zijn bril af en ademde erop.

‘Waarom doe je nou weer zo sarcastisch?’

Net toen er in Godfreys hoofd het beeld opkwam van Martha die haar dood tegemoet viel, verscheen de ober.

‘Goedenavond, mensen. Zijn jullie al eerder in The 180 geweest?’ vroeg hij vrolijk, terwijl hij hun twee menukaarten overhandigde.

‘Nee. En ik kom ook niet meer terug. Niet met zulke slechte verwarming,’ antwoordde Martha bot. ‘Ik wil een grote gin-tonic en voor mijn man een glas water. Hij moet nog rijden.’

De ober keek naar Godfrey, die zijn bril schoonmaakte met een servet. ‘Wilt u ijs en citroen?’ vroeg de ober, liefjes glimlachend naar Martha.

‘Als ik ijs wil, breek ik het wel af van de rand van de tafel. Je zou mensen moeten waarschuwen hoe koud het hierboven is.’ Martha keek hem boos aan. ‘Ben jij soms homoseksueel?’ vroeg ze en ze rekte de lettergrepen flink uit.

‘Mijn hemel, uw observatievermogen doet niet onder voor dat van Miss Marple,’ antwoordde hij met de meest nuchtere stem die hij kon opzetten.

Godfrey kreeg de neiging om in lachen uit te barsten en hem een knuffel te geven. Maar hij moest zich eerst verontschuldigen voor Martha’s onbeschoftheid. ‘Mijn excuses daarvoor. Mijn vrouw is vandaag jarig en ze heeft een winegum op voordat we weggingen. Ik geloof dat die een beetje naar haar hoofd is gestegen.’

De ober lachte met zijn hoofd in zijn nek, waarna hij zijn hand op Martha’s schouder legde. ‘Nou, gefeliciteerd. Ik weet zeker

dat jullie het dolletjes zullen hebben.' Hij gooide zijn haar naar achteren en schreed weg als een dragqueen die het podium verlaat.

'Hij lijkt me wel grappig,' merkte Godfrey op.

'Hij is onbeschoft, en ik denk er sterk aan om een klacht in te dienen. Jij maakte het niet beter met die flauwe winegumgrap van je.' Martha pakte het menu en begon elk gerecht hardop voor te lezen, terwijl ze opmerkingen maakte over de exorbitante prijzen.

Godfrey negeerde haar en observeerde de andere tafels. Het jonge stelletje in de verste hoek, dat elkaars hand vasthield en een enorme sjaal deelde. Duidelijk gelukkig en onbewust van de mensen om hen heen. Het gezin bij een van de grote heaters dat met hun mobieltjes foto's nam van de prachtige achtergrond.

Toen viel Godfreys oog op een vrouw die alleen zat. Hij merkte haar op omdat ze hem recht aankeek. Godfrey glimlachte toen ze hem een ondeugende grijns toewierp.

'Zal ik de vis voor je bestellen?' vroeg Martha, die plots opkeek. 'Naar wie glimlach je?' Ze draaide zich om, net toen de andere vrouw haar gezicht afwendde.

Martha gooide het menu neer. 'Wie is dat? Ken je haar?'

'Ja, dat is de vrouw met wie ik een geheime affaire had tijdens jouw koffieochtendje.' Godfrey schudde zijn hoofd. 'Natuurlijk ken ik haar niet.' Hij liet zijn ellebogen op de tafel rusten en bestelde in alweer een doodvermoeiende avond.

Toen de ober hun drankjes bracht, merkte Godfrey dat de vrouw hem nog steeds bekeek. Toen hij zijn glas naar zijn mond bracht, hief zij het hare naar hem en knipoogde ze. En Godfrey Stillman deed iets wat hij nog nooit in zijn leven had gedaan. Hij knipoogde terug.

Terwijl Martha haar gin-tonic naar binnen werkte, zei hij: 'Ik haal er nog wel een voor je, het is tenslotte je verjaardag.' Hij deed alsof hij langs Martha heen naar de ober keek, maar richtte

zijn blik op de vrouw. Ze was elegant en aantrekkelijk, waarschijnlijk eind vijftig. Hij bestudeerde haar terwijl ze een sigaret opstak, en zijn oog viel op haar trouwring. *Weduwe misschien?*

‘Ik zie wel dat je naar haar kijkt,’ siste Martha terwijl ze zich omdraaide om de vrouw – van wie het mobieltje rinkelde – vernietigend aan te kijken.

‘Kom op nou, Martha, ik zoek gewoon de ober.’ Godfrey keek toe hoe de vrouw sigarettenrook uitblies voordat ze opnam.

Hij keek nog steeds toen ze het gesprek beëindigde. Ze pakte haar handtas van de stoel naast zich en haalde haar make-uptasje eruit om met behulp van een klein spiegeltje een dikke laag lippenstift aan te brengen. Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden toen ze met een hand door haar haar streek voordat ze zijn kant op keek en zijn blik vasthield. Even later stond ze op, veegde ze met haar handen over haar jas, pakte ze haar glas en terwijl ze haar stoel achter zich aan sleepte, liep ze op hem af.

Martha wilde net iets aanwijzen op de menukaart toen ze de uitdrukking op Godfreys gezicht zag. Ze draaide zich weer om naar de vrouw die hun kant op kwam.

‘Mijn hemel. Nu komt ze bij ons zitten. Weet je zeker dat je haar niet kent, Godfrey?’ Martha keek op toen de vrouw naast hen verscheen.

‘Kan ik u helpen?’ snauwde Martha.

‘Ja,’ antwoordde de vrouw, terwijl ze haar drankje achterover sloeg en het lege glas aan Martha overhandigde. ‘Zou u dit voor mij kunnen vasthouden?’

Voordat Martha kon antwoorden, haalde de vrouw diep adem, ging ze op de stoel staan en wierp ze zich over het balkon van restaurant The 180.

Rechercheur Sheridan Holler beende snel door de gang toen brigadier Anna Markinson de trap op kwam.

‘Wat doe jij hier nog?’ vroeg Anna, terwijl ze op haar horloge keek.

‘Ik heb je nú meteen nodig,’ fluisterde Sheridan. Ze pakte Anna’s arm, trok haar haar kantoor in en sloot snel de deur. ‘Ik heb over één minuut een afspraak met de nieuwe hoofdinspecteur.’

‘Ja, dat weet ik. En?’ Anna sloeg haar armen over elkaar.

‘Ik ben uit mijn broek gescheurd.’

Sheridan draaide zich om en boog iets voorover, waardoor een enorme scheur in de naad zichtbaar werd. ‘Kijk maar.’

Anna barstte in lachen uit en sloeg haar hand voor haar mond.

‘Het is niet grappig, Anna. Ik sta op het punt mezelf voor te stellen aan de nieuwe baas en mijn hele reet hangt eruit.’ Sheridan schudde haar hoofd. ‘Wat moet ik doen?’

‘Laat je blouse gewoon over je broek hangen. Dat bedekt het wel.’ Anna onderdrukte een grijns. ‘Of trek je jas aan.’

‘Mijn jas is te kort. Leen me jouw broek, we hebben ongeveer dezelfde maat.’ Sheridan maakte snel haar riem los. ‘Je kunt in mijn kantoor blijven tot ik terug ben. Ik ben zo klaar.’

Anna schudde haar hoofd. ‘Oké, maar ik ga hier niet in mijn onderbroek zitten. Ik trek jouw broek wel aan tot je terug bent.’ Ze trok haar shirt uit haar broek en ritste hem los.

Sheridans telefoon ging over en terwijl ze opnam, greep ze met haar vrije hand Anna's broek.

'Inspecteur Holler.' Ze knikte. 'Ja, mevrouw, ik ben onderweg. Ik zie u over één minuut.' Ze keek naar Anna, die net in Sheridan's broek stapte. 'Nee, mevrouw. Natuurlijk mevrouw, goed idee. Tot zo.' Sheridan legde de telefoon neer.

Ze trok Anna's broek aan en stopte haar blouse erin terwijl Anna ging zitten.

'Kom snel terug. Ik meen het, Sheridan, ik voel me echt heel ongemakkelijk zo.' Anna trok een gezicht terwijl Sheridan naar haar grijnsde. 'Wat?'

'De hoofdinspecteur wil graag dat jij ook meekomt.'

'Heb je gezegd dat ik er niet was? Zeg alsjeblieft dat je dat hebt gezegd.'

'Nee.'

'Zo kan ik niet gaan. Terugruilen!'

'Nee. Kom op, ze wacht.'

Dertig seconden later klopte Sheridan op de deur van de hoofdinspecteur met Anna achter haar, die ongemakkelijk stond te dralen.

'Binnen,' klonk de dreunende stem achter de deur.

Sheridan gehoorzaamde, op de voet gevolgd door Anna, die zenuwachtig stond te friemelen. De onderkant van haar gekreukte shirt trok ze aan de achterkant naar beneden om het gapende gat te verbergen.

Hoofdinspecteur Hill Knowles keek op en glimlachte naar Sheridan. Ze fronste lichtjes toen ze Anna zag. 'Ga zitten.'

'Dank u, mevrouw,' antwoordden ze in koor, terwijl ze recht-op plaatsnamen.

'Ten eerste, ik ga geen langdradige, saaie introductie houden; jullie weten wie ik ben, en ik weet wie jullie zijn. We gaan samenwerken, dus we leren elkaar vanzelf wel kennen.' Ze leunde achterover in haar stoel. Voordat een van hen kon reageren, ging

ze verder: 'En ten tweede, hoe gaat het met je, Sheridan? Ik heb begrepen dat je bent neergeschoten?' Door haar botte opmerking kreeg Sheridan heel weinig ruimte om te reageren.

'Klopt.' Sheridan ging ongemakkelijk verzitten in haar stoel. Twee jaar eerder werkte ze aan een moordzaak rond een politieagent buiten dienst, toen ze werd gegijzeld en neergeschoten. Ze herstelde goed van haar verwondingen en ging weer aan het werk zodra ze arbeidsgeschikt was verklaard.

'Ik neem aan dat je in therapie bent geweest?'

'Ja, mevrouw,' antwoordde Sheridan. Ze had therapie sessies bijgewoond. Niet omdat ze het nodig had, maar omdat de dokter van het korps door het lint ging toen ze had gezegd dat het tijdverspilling was. Hij zei ook dat als ze niet in therapie ging, hij haar niet arbeidsgeschikt kon verklaren. En dat was voor Sheridan geen optie.

'Oké. Prima, ik wilde je even spreken over een zaak die in september op niets is uitgelopen.' Hill schoof een uitpuilend dossier over haar bureau in de richting van Sheridan. 'Ronald Parks.' Sheridan draaide het dossier om en opende het, waarbij ze bedacht dat Hill duidelijk niet aan sympathie deed. Hills voorganger, hoofdinspecteur Max Hall, was een van de meest begripvolle bazen met wie ze ooit had gewerkt. Ze had hem niet alleen gerespecteerd, maar was zelfs dol op hem geweest.

'De man die zijn eigen zoon heeft vermoord. De jury besloot dat hij onschuldig was.'

Sheridan knikte toen ze zich de zaak herinnerde. 'Dienst Landelijke Recherche heeft die behandeld.'

'Dat klopt. De zaak is min of meer gestrand doordat de jury twijfelde of het bewijs wel deugde. Hoe dan ook, ik wil een frisse blik hierop. Jij en het team moeten erin duiken en een doorbraak forceren. Het bewijs ligt er. Als Ronald Parks zijn zoon niet heeft vermoord, wat hij volgens mij wel deed, moeten we vaststellen wie het dan heeft gedaan.'

Hoofdinspecteur Hill Knowles stond op en pakte haar jas van de leuning van haar stoel.

‘Tuurlijk.’ Sheridan sloot het dossier, maar bleef zitten. ‘Wat vinden ze hiervan bij de DLR?’

‘Nou ja, technisch gezien zijn ze er nog steeds bij betrokken. Twee van hun rechercheurs worden bij ons gedetacheerd.’ Hill Knowles knoopte haar jas dicht. ‘Goed, nou... Anna, het was leuk je te ontmoeten.’ Toen zei ze botweg: ‘Ik moet Sheridan even spreken.’

‘Natuurlijk, mevrouw.’ Anna stond op, schuifelde ongemakkelijk het kantoor uit en trok de deur achter zich dicht.

Hill Knowles sloeg een dikke wollen sjaal om haar nek. ‘Sheridan, kun jij even met Anna praten? Vraag haar of ze zich wat netter wil kleden.’

‘Ja, mevrouw.’ Sheridan knikte en beet op haar lip om niet in de lach te schieten. ‘Geen probleem.’

‘Bedankt. Oké, ik zie je maandag.’ En toen vertrok Hill Knowles.

Sheridan bleef even zitten, nogal verbaasd dat Hill haar daar achterliet. Toen stond ze op en liep ze terug naar haar eigen kantoor. Ze opende langzaam de deur en keek naar binnen, waar Anna met gekruiste armen aan haar bureau zat. ‘Nou, dat was leuk.’

Anna schudde haar hoofd. ‘Trut, ze dacht vast dat ik gek was, toen ik zo haar kantoor uit schoof. Wat zei ze toen ik weg was?’

‘Dat je je wat netter moet kleden. Dat was zo grappig.’ Sheridan barstte uit in een onbedaarlijke lachbui.

‘Graag gedaan, hoor. Maar goed, wat vind je van haar?’

‘Ik mag haar wel. Ik denk dat wij uitstekend door één deur kunnen.’

‘Echt waar?’

‘Nee.’

Jennifer Parks keek op en glimlachte toen een lange blonde vrouw de boekwinkel binnen slenterde. De vrouw beantwoordde haar glimlach.

‘Ik kijk even rond,’ zei de vrouw beleefd, zij het een tikje nors.

Jennifer had de boekwinkel lang genoeg om vrijwel elke klant te kunnen inschatten die door de deur kwam. Meestal wist ze al wat ze zochten voordat ze überhaupt hun mond opendeden.

Als Blondie iets zou kopen – wat ze blijkbaar niet van plan was – dan zou het waarschijnlijk een autobiografie zijn van een of andere uitgerangeerde celebrity die met de wereld deelt hoe hij vocht tegen drugs- en alcoholverslaving voordat hij miljoenen verdiende met een of andere realityshow.

Jennifer observeerde graag mensen. Ze hield ervan om te zien wat anderen niet zagen. Toen ze uit het raam keek, zag ze de dakloze man aan de overkant van de straat. Hij zat op een dikke laag karton, met zijn knieën strak tegen zijn borst. Een donkere baard bedekte het grootste deel van zijn gezicht, en een zware wollen muts was tot aan zijn wenkbrauwen omlaaggetrokken. Ze was hem een paar ochtenden gepasseerd voordat ze de winkel opende. Af en toe kocht ze een kop koffie voor hem en zette ze die aan zijn voeten.

Plotseling stond Blondie voor haar neus met een exemplaar van *Mijn Verhaal*, de autobiografie van een uitgerangeerde beroemdheid.

‘Goede keuze,’ zei Jennifer met enthousiaste overtuiging, terwijl ze de streepjescode scande.

‘Het is een cadeau voor mijn moeder. Ze houdt van dit soort smakeloze troep.’ Blondie stak haar pinpas in het apparaat en wierp een blik op de poster aan de muur, achter de kassa.

Jennifer had de poster zelf gemaakt: een oproep voor informatie over de moord op haar broer, Daniel. Het was een van de honderd posters die ze overal in het centrum van Liverpool en omgeving had opgehangen. De meeste waren inmiddels weggevaaid. Door wind en regen van de lantaarnpalen gerukt. Sommige hadden in etalages gehangen en waren nu vervangen door uitverkoopposters, klaar voor de kerstdrukke.

Niemand keek meer naar de overgebleven posters. Iedereen wist dat Daniel Parks dood was. Vermoord door zijn vader, Ronald, die elke betrokkenheid stellig ontkende en door de rechtbank was vrijgesproken nadat de jury hem onschuldig had verklaard. Na de uitspraak bleven er volgens de pers nog veel vragen onbeantwoord. Als het niet zijn eigen vader was, wie had hem dan wél vermoord? Waarom moest hij dood? En wat was er met zijn lichaam gebeurd?

Jennifer voelde een steek in haar maag toen ze naar de foto van Daniel keek. Daniel, de grote broer, had gezegd dat hij altijd voor haar zou zorgen. Ze had de politie gesmeekt om de zoektocht naar zijn lichaam nooit op te geven, en in het weekend ging ze meestal op pad met een lokale groep vrijwilligers. Doelgericht doorzochten ze de velden en parken in de hoop iets te ontdekken wat de politie over het hoofd had gezien, iets wat niet klopte. Maar zelfs de vrijwilligers kwamen inmiddels niet meer opdagen. Ze hadden allemaal hun eigen leven, banen en gezinsverplichtingen en vonden het heel erg jammer dat ze Jennifer niet meer konden helpen. En ze begreep dat. Maar ze vertelde iedereen die het wilde horen dat zij zou blijven zoeken.

Blondie staarde naar de poster van Daniel terwijl ze wachtte

om haar pincode in te toetsen. ‘Hebben ze al ontdekt wie hem heeft vermoord?’

‘Nee. Nog niet.’ Jennifer schoof het boek van Blondie in een draagtasje.

‘Echt heel erg. Hij ziet eruit als een aardige jongen.’

‘Dat was hij ook,’ antwoordde Jennifer terwijl de vrouw de winkel verliet.

3

Anna Markinson gluurde om de deur van Sheridan Hollers kantoor. 'Moet jij niet naar huis?'

'Straks, ik wilde eerst even wat gevoel krijgen bij deze Ronald Parks-zaak.' Ze keek automatisch op naar de klok en herinnerde zich dat die weken geleden al was gestopt met tikken.

'Vermijd in elk geval Queen's Road. Er is net een vrouw van het dak van The 180 gesprongen.'

'Dat is ook een manier om onder de rekening uit te komen.' Sheridan trok een wenkbrauw op.

Anna schudde haar hoofd. 'Je bent verschrikkelijk. Anyway, ik ga ervandoor. Ik heb dienst dit weekend.'

'Ach nee, joh. Tot maandag.' Sheridan zwaaide haar uit voordat ze haar mobieltje pakte.

'Hallo, daar,' antwoordde haar vriendin, Sam.

'Hé, lekker mens. Even snel... Ik ben iets later thuis. Hoe laat komt Joni eten?'

'Ze is hier rond een uur of acht.'

'Oké, dan ben ik wel thuis. Ik hou van je.'

'Ik ook van jou,' antwoordde Sam, net toen hun kat Maud luid mauwde. 'En Maud houdt ook van je.'

Sheridan glimlachte en beëindigde het gesprek voordat ze begon aan de samenvatting van het dossier over de moord op Daniel Parks:

Ronald Parks (geb. 15/04/41) werd in januari 2007 gearresteerd op verdenking van de moord op zijn zoon Daniel Parks (geb. 16/03/81).

Daniel is op vrijdag 5 januari als vermist opgegeven door zijn zus Jennifer Parks (geb. 04/04/83).

Daniel Parks deelde een klein huis met zijn zus, Jennifer, op het terrein van hun ouders in Crosby, Liverpool. Hun ouders, Ronald en Rita (geb. 19/01/47) woonden in het hoofdgebouw, dat op een stuk land van twee hectare staat. Ronald is bouwvakker van beroep, maar was ten tijde van de moord met pensioen.

Daniel en Jennifer waren eigenaar van een boekwinkel genaamd Park and Read in het centrum van Liverpool en runden het bedrijf met z'n tweeën.

Op het moment dat Daniel vermist raakte, bezocht Jennifer een boekenbeurs in Cardiff. De eerste nacht stuurde ze verschillende appjes naar Daniel, waarin ze voornamelijk het hotel beschreef waar ze verbleef en de mensen die ze op de boekenbeurs had ontmoet. In eerste instantie wees niets in Daniels antwoorden erop dat er iets mis was. Uit de laatste berichten die Daniel stuurde, bleek dat hun vader dronken was en in een rothumeur. Jennifer kreeg de volgende ochtend geen antwoord op haar bericht aan Daniel. Ze belde hem verschillende keren op zijn mobiel. Er werd niet opgenomen. Omdat het voor Daniel uiterst ongebruikelijk was om zijn telefoon niet op te nemen, brak Jennifer haar reisje af en vertrok ze die ochtend naar huis.

Toen ze bij het kleine huis aankwam, was Daniel verdwenen. Zijn normaal gesproken nette slaapkamer bleek een puinhoop. Zijn dekbed was weg, net als een witte badhanddoek met de letter D in de hoek geborduurd. De handdoek is nooit teruggevonden.

Daniels portemonnee, sleutels en mobiele telefoon lagen op de ontbijtbar.

Jennifer verklaarde dat ze over het erf naar het huis van haar ouders liep om te vragen of zij Daniel hadden gezien, wat ze beiden eerst ontkenden. Jennifer zag diepe krassen op haar vaders gezicht. Toen ze hiernaar vroeg, gaf hij toe dat hij de avond ervoor ruzie had met Daniel.

Jennifer ging terug naar het kleine huis en belde de politie om Daniel als vermist op te geven.

De telefonist noteerde dat Jennifer radeloos klonk. Ze zei dat er misschien iets vreselijks met Daniel was gebeurd en dat hij nooit zomaar zou verdwijnen. De telefonist besloot een politieagent naar het adres te sturen.

Bij aankomst op de locatie werd de politieagent opgewacht door Jennifer, die hem de appjes van de avond ervoor liet zien. De agent ontdekte bloed in de slaapkamer van Daniel en ging met de ouders, Ronald en Rita, praten.

De agent stelde vast dat Ronald en Daniel de avond ervoor onenigheid hadden, maar Ronald verklaarde dat hij had gedronken en zich niet herinnerde waar de ruzie over ging. Hij verklaarde ook dat Daniel hem had aangevallen en dat hij zich alleen verdedigd had en Daniel niet opzettelijk had verwond. Toen Ronald werd gevraagd naar de kleren die hij die avond droeg, kon hij ze niet vinden. Zijn vrouw verklaarde dat ze misschien in de wasmachine zaten, de agent zag dat deze een wasprogramma draaide. De agent keek rond op het terrein en de binnenplaats en zag een oude schop achter in Ronalds pick-up, die bij nadere bestudering leek te zijn schoon geschrobd. Ronald ontkende te weten hoe de schop daar terecht was gekomen, omdat deze meestal in de schuur lag, maar bevestigde wel dat het zijn schop was. Hij ontkende dat hij hem had schoongemaakt. Ronald Parks verklaarde dat hij na de ruzie met Daniel terug naar huis ging, met zijn

vrouw verder dronk en vervolgens rond elf uur naar bed ging. Hij verklaarde dat hij het huis daarna niet meer had verlaten.

Het huis van de familie Parks ligt in een relatief afgelegen deel van Crosby en er zijn weinig andere woningen in de omgeving. Het dichtstbijzijnde huis ligt verderop aan de weg vanaf Parks' landgoed. De bewoners bevestigden desgevraagd dat ze bewakingscamera's hadden die de weg in de gaten hielden. Toen deze door de politie werden gecheckt, was te zien dat Ronald Parks' pick-up het adres om 02.08 uur verliet en die ochtend om 04.05 uur weer thuiskwam. Ronald Parks ontkende dat hij in zijn voertuig had gereden.

Er werd bloed gevonden op de sleutels van de pick-up.

Tijdens een zoektocht in de omgeving werd het dekbed van Daniel gevonden in een veld op ongeveer achthonderd meter van de familie Parks. Het dekbed werd onderzocht en er werden bloedsporen gevonden. Deze kwamen overeen met het bloed van Daniel.

De kleding die Ronald Parks droeg op de avond van de ruzie werd onderzocht en er werd bloed gevonden dat overeenkwam met het DNA van Daniel.

Een paar werkschoenen en een jas van Ronald ontbraken. Ze zijn nooit teruggevonden.

De pick-up van Ronald Parks werd onderzocht en er werden haar en bloed gevonden die ook overeenkwamen met die van Daniel, evenals het bloed op de sleutels.

De schop werd forensisch onderzocht. Er is vastgesteld dat deze was schoongemaakt met bleekmiddel.

De hoofdwoning van de familie Parks werd doorzocht, maar daar is verder geen bloed gevonden.

Het kleine huis werd onderzocht en Daniels bloed werd aangetroffen op de vloer en de muur van zijn slaapkamer, op de vloer en de fauteuil in de woonkamer en op de vloer en het aanrecht in de keuken.

Op het tapijt in de woonkamer werd sperma gevonden.

Jennifer verklaarde dat het sperma afkomstig was van een recente onenightstand met een man van wie ze de naam en verdere gegevens niet had.

Er werd DNA-onderzoek verricht op het spermamonster, en dit leverde geen match op in de database.

Uitgebreide zoekacties zijn uitgevoerd in een straal van acht kilometer rond het landgoed van de familie Parks, maar het lichaam van Daniel is nooit gevonden.

Ronald Parks werd gearresteerd op verdenking van moord.

Ronald Parks is verhoord in aanwezigheid van een advocaat. Hij antwoordde met 'geen commentaar' op de meeste vragen die hem werden gesteld.

Hij werd aangeklaagd wegens moord en in voorlopige hechtenis genomen in afwachting van zijn proces.

Het proces begon in juli 2007 en duurde twee maanden. De verdediging baseerde haar zaak op de aanname dat Daniel, na een gevecht met Ronald, mogelijk een verwonding had opgelopen waardoor hij bloedde. Dit zou een verklaring zijn voor het bloed in het kleine huis. Het feit dat zijn slaapkamer overhoop lag, was ook een gevolg van deze ruzie. Ronald ontkende dat hij zijn truck van het terrein had gereden en de bewakingsbeelden waren van slechte kwaliteit en lieten niet zien wie er achter het stuur zat. De verdediging verklaarde dat Daniel na de ruzie met zijn vader uit woede een stukje in de truck had kunnen rijden om zijn hoofd leeg te maken. Dat zou de aanwezigheid van zijn haar en bloed kunnen verklaren. De truck bleek een bijna lege tank te hebben en de verwarming deed het niet.

De verdediging opperde dat Daniel mogelijk ergens naartoe wilde rijden en in de truck wilde overnachten en dat hij daarom zijn dekbed had meegenomen. Het was januari en zonder verwarming moet het in de truck ijskoud zijn ge-